

PÁR FRAGMENTOV

MAREK SÚKENÍK

***Pár
fragmentov***

Moje pod'akovanie patrí firme HANSA-FLEX Hydraulik s.r.o., ktorá sa finančne podiel'ala na vydaní tejto knihy.

HANSA-FLEX je systémovým partnerom v oblasti hydrauliky. Je odborník na výrobu hydraulických hadíc, dodávku hydraulických komponentov, projektovanie, výrobu a montáž hydraulických agregátov a vedení. Patrí celosvetovo medzi popredné firmy, bez ktorých sa nezaobíde žiadne priemyselné odvetvie.

Skvelí kolegovia vo firme na mňa mysleli v období, keď mi bolo najťažšie a posielali mi veľa pozitívnej energie.

Ďakujem.

Pár fragmentov

Marek Súkeník

© Marek Súkeník, 2021
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-570-3475-9

POĎAKOVANIE

Ďakujem Gabike, ktorá zavolala záchranku, keď ja som už nevládal a pomáhala mi po celý čas.

Ďakujem všetkým doktorom, sestričkám a zdravotníkom, ktorí bojovali o môj život a moje nasledovné uzdravenie.

Ďakujem rodine, ktorá trpela so mnou, aj keď som o tom vtedy nevedel.

Ďakujem všetkým známym, ktorí sa neustále zaujímali o môj zdravotný stav a priali mi uzdravenie.

Ďakujem všetkým ľuďom, ktorí sa správali zodpovedne, aj keď ich to v ich bežnom živote obmedzovalo a nepodliehali sprostým a mne nepochopiteľným postojom niektorých iných ľahkovážnych ľudí.

A ďakujem svojej milej dcére, že si našla čas a urobila grafickú úpravu tejto knihy, ako aj vytrvalej podpore manželky a syna pri mojom písaní.

PROLÓG

„Covid je len taká silnejšia chrípka. Napríklad my. Už osem mesiacov je tu pandémie a nám sa nič nestalo a to chodíme montovať, čo deň, to iná fabrika.“

„Len to nezakríkni. Asi máme šťastie.“

Rádio v aute vyhrávalo tisíckrát obohrané hity pop rebrička Slovenského rozhlasu. Už ma bolel zadok od sedenia. Prešli sme bránou do fabriky. Zamával som vrátničke. Odmávala.

„Ja už som tak vycvičený, že v tom poondiatom rúšku už aj spávam. A dezinfikujem si pravidelne aj nohy.“

„Snáď sa nechceš vyvalovať doma s covidom, pozerat seriály a my tu na tvoju péenku budeme driet desať dní ako mukli?“

„A vy by ste to pre mňa neurobili?“

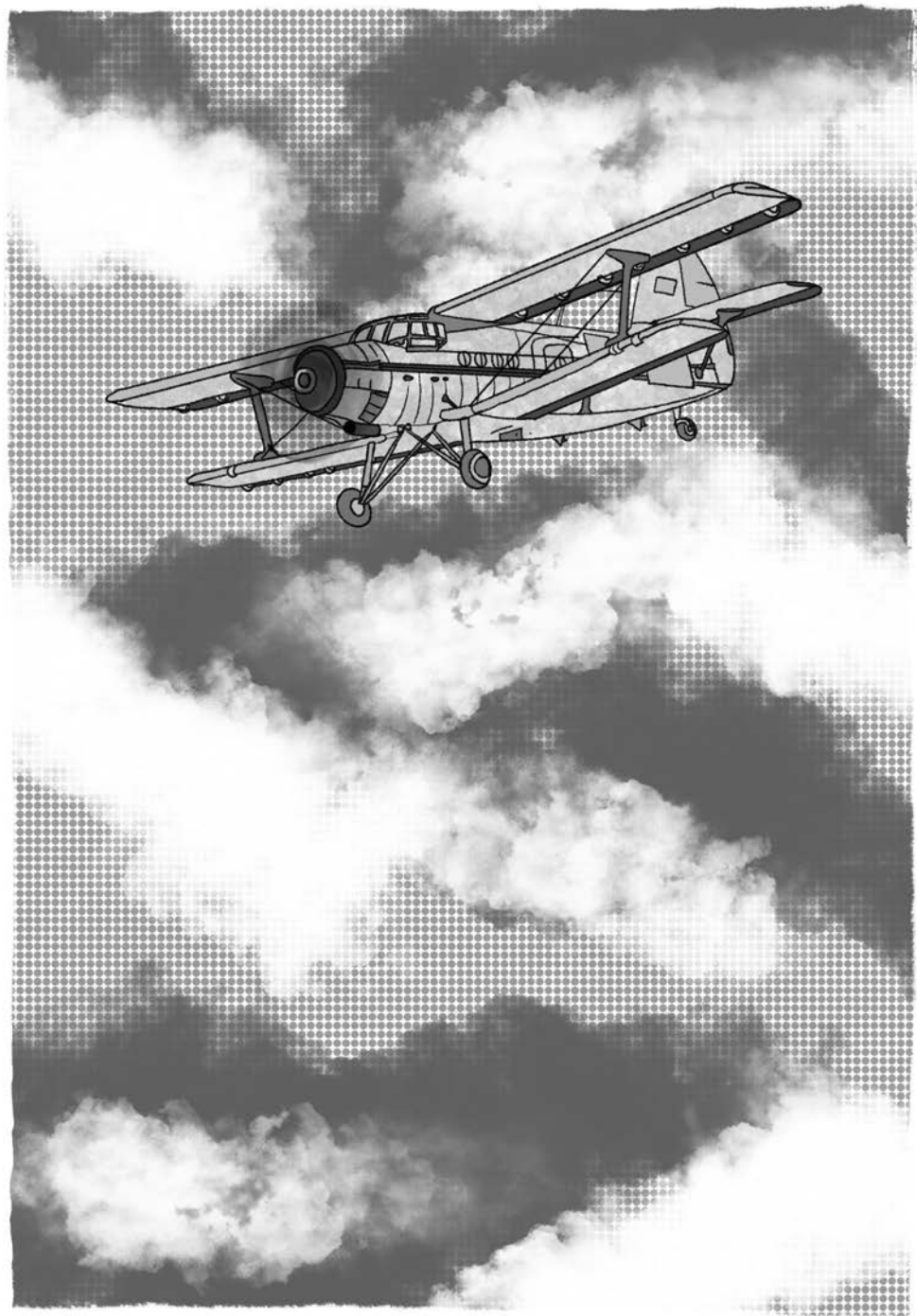
„Ani náhodou! Dajte si rúška, ideme.“

Nasadili sme si rúška, vydezinfikovali ruky a vošli sme do ďalšej haly, v ďalšej fabrike.

Šťastie mi vydržalo ešte skoro tri mesiace. Vtedy už druhá vlna pandémie nabrala na sile. Vládne opatrenia sa míňali účinkom pre nekonečné politické šarvátky a nedisciplinovanosť pár ľudí. Šírila sa viac nákazlivá anglická verzia a z diaľky hrozila africká varianta. Niektorí ľudia okolo mňa umierali.

Prešli utlmené nákupné horúčky, Vianoce, Silvester, Traja králi...

Po sviatkoch nastal bežný pracovný kolotoč, pribudlo pravidelné testovanie sa každý týždeň a pribudli aj certifikáty o ňom v peňaženkách. Život bežal ďalej...

1.

Vánok od mora hnal malé obláčky prachu po popraskanej betónovej ploche smerom k popoludňajšiemu slnku. Pár malých mráčikov na obzore, inak čistá modrá obloha. Svet pôsobil kludným a vyrovnaným dojmom. Šum mora a občasné zaškriekanie čajky robili kulisu tejto pohode. Otočil som sa.

Tmavozelený starý dvojplošník s nedbalo zamal'ovanými čínskymi výsostnými znakmi stál pripravený na začiatku rozjazdovej dráhy. Nastupovali poslední nedobrovoľní cestujúci. Jednotlivci, aj celé rodiny. Každý s malým batôžkom svojich vecí, ktoré sa im podarilo zachrániť. Nastupovali v úplnom tichu, len občas sa ozvalo slabé zamrkanie dieťaťa.

Za lietadlom zostalo stáť niekoľko opustených áut rôznych značiek. Od malých trojkoľiek až po dve honosné limuzíny.

Žijem tu už tri roky. Pochytil som len pár viet z miestneho jazyka. Len toľko, koľko je potrebné k bežným životným činnostiam. Aj napriek tomu to boli pekné roky. Kým boli peniaze, flákal som sa na pláži a užíval si ničnerobenie. Peniaze sa minuli a dal som sa najať ako pilot nákladného lietadla miestnej prepravnej spoločnosti. Ostatní piloti boli skoro všetci belosi, žijúci si veselo od výplaty k výplate. Po pár úspešných čiernych kšeftíkoch sa nám s Lin, mojou kopilotkou, podarilo nazhŕňať dosť prachov na zálohu za starý dvojplošník z armádnych prebytkov v celkom dobrom stave.

Roky plynuli, firme sa darilo. Splatili sme dlhy. Začali sme rozmýšľať nad ďalším rozšírením, nad ďalším lietadlom.

Potom prišiel prevrat. Nečakaný, rýchly, krvavý. Nebol to vojenský puč. Stovky obyčajných ľudí nahuckaných Stranou slobody, zobrali zbrane, v hojnom počte im ich rozdala strana sama, ktorým sa neušlo, brali palicu, alebo len obyčajné kamene a zaútočili na vládne budovy. Pozabíjali všetkých dnu, bez ohľadu na to, či to bol vládny úradník, alebo len obyčajná upratovačka. Národ vykonal pomstu na nevinných, tí hlavní vinníci už boli dávno preč po vopred pripravených únikových cestách. Armáda sa nerozhodne prizerala, velenie ušlo. A ľud s krvavými očami hľadal stále ďalšie obeť.

Stal som sa nedobrovoľným terčom. Do malej koženej kapsy som zbalil pas, peniaze a pár dokladov. Na staré vojenské letisko ma prepašovala Lin. Tu sme čakali na našich cestujúcich, zoberieme ich koľko sa dá.

Lin zamávala z otvoreného okienka kabíny, slúchadlá na uchu. „Toto sú všetci, už nikto ďalší nepríde.“ Vliezol som do lietadla a hneď za sebou zatvoril a zabezpečil dvere. Pretlačil som sa cez masu utečencov porozsádzaných na kovovej podlahe. V nákladnom lietadle nie sú sedadlá. Bol obsadený každý kúsok podlahy. Pred kokpitom som sa obzrel. Sledovali ma vystrašené oči. Dosadol som na miesto pilota. Zaburácal motor a chvíľu sa hrial. Lin chvíľu počúvala mne nezrozumiteľné zvuky v slúchadlách. Zdvihla palec smerom hore, signál že sme pripravení. Už nikto nepríde. Štartujeme.